

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/10/2018
Identifikačné číslo spisu: 5114011387
Dátum vydania rozhodnutia: 20.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5114011387.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Viliama Dohňanského, na neverejnom zasadnutí konanom 20. marca 2019 v Bratislave, v trestnej veci obvineného Y. D. spol., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/, písm. i/ Tr. zák., o dovolaní obvineného E. F. proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 23. septembra 2015, sp. zn. 2To/46/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného E. F. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina rozsudkom z 2. apríla 2015, sp. zn. 36Tk/1/2014 (ďalej len ako „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“), uznal obvineného E. F. (okrem neho aj obžalovaného Y. D., ktorý si v tejto veci uplatnil dovolanie, ktoré bolo podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. augusta 2016, sp. zn. 5 Tdo 45/2016) za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/, písm. i/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

Y. D. a E. F. spoločne s J. V., nar. XX. E. XXXX, a K. R., nar. XX. X. XXXX, po vytipovaní vhodnej osoby, od ktorej by bolo možné získať väčšiu finančnú hotovosť lúpežou E. F. a po predchádzajúcich dohodách o vzájomnej súčinnosti s deľbou úloh sa plánujú podieľať na organizovaní a realizácii lúpežného prepadnutia E. M., nar. 8. C. XXXX, v úmysle zmocniť sa finančnej hotovosti, ktorú prevádzala z firmy M., spol. s r. o., so sídlom v V., Y. XXX, do rodinného domu v obci X., P. XXX, vo vozidle Opel Astra striebornej farby, evidenčné číslo V. XXX G., a to tak, že po vzájomnom niekoľko dennom plánovaní a sledovaní E. M. v presne nezistenom dni začiatkom mesiaca november 2012 v čase asi o 17.00 hod. J. V. a K. R. prišli k rodinnému domu v obci X., P. XXX, J. V. zatvoril časť bránky do dvora rodinného domu, Y. D. a E. F. z vozidla zn. VW Golf tmavej farby, doteraz nezisteného evidenčného čísla, sledovali ako E. M. odchádza na vozidle Opel Astra z firmy M. z V. smerom do X., telefonicky dávali informácie o pohybe poškodenej J. V., pričom po jej príchode k bránke rodinnému domu v obci X., musela z vozidla vystúpiť, po čom K. R. jej začal striekať do očí slzotvorný plyn, J. V. nasadol do jej vozidla na miesto vodiča v úmysle sa ho zmocniť, poškodenej sa začala intenzívnejšie

brániť K. R., následkom čoho páchatelia upustili od zmocnenia vozidla s finančnou hotovosťou a z miesta činu ušli.

Obvinenému E. F. bol za to podľa § 188 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m/ Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Krajský súd v Žiline rozsudkom z 23. septembra 2015, sp. zn. 2To/46/2015 (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „druhostupňový súd“), podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 3 Tr. por. zrušil rozsudok okresného súdu v časti výroku o treste u oboch obvinených. Odvolací súd pri nezmenenom výroku o vine podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obvinenému E. F. uložil podľa § 188 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 6 mesiacov, pre výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. Odvolací súd okrem toho zrušil aj výrok o treste obžalovaného Y. D., ktorý nahradil vlastným a podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie prokurátora.

Obvinený následne využil svoje oprávnenie priznané mu Trestným poriadkom v zmysle § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por., keď prostredníctvom ustanoveného obhajcu napadol rozsudok krajského súdu, ako i konanie, ktoré vydaniu tohto rozhodnutia predchádzalo, dovolaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 6. októbra 2017, opierajúc ho o dôvody uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Obvinený v dovolaní uviedol, že inkriminovaný skutok nemal byť právne posúdený ako zločin lúpeže, ale ako trestný čin krádeže, čomu nasvedčujú výpovede K. R. a PhDr. E. M.. Podľa obvineného je skutočnosť taká, že obvinení sa rozhodli spáchať trestný čin formou krádeže, teda bez použitia násillia, čo podľa obvineného vyplýva z výpovede svedka K. R.. Spáchanie predmetnej trestnej činnosti bolo podľa slov obvineného naplánované - boli perfektne odsledované zvyky a pohyby poškodenej s tržbou. Podľa zvoleného plánu mala poškodená v dôsledku zavretej brány do dvora jej domu sama a dobrovoľne vystúpiť z motorového vozidla, pričom sa predpokladalo, že na tento krátky časový okamih nebude vypínať naštartovaný motor a nebude vozidlo zamykať, takže v danom momente nebude žiaden problém zmocniť sa jej vozidla s peniazmi, ktoré sa v ňom nachádzali. Ak by obvinení skutočne chceli použiť násillie, mohli sa podľa obvineného skutku dopustiť kdekoľvek, pričom by nebolo potrebné zatvárať bránu. Konanie K. R. bolo podľa názoru obvineného v rozpore s ich predchádzajúcou dohodou, bez toho, aby si to situácia vyžadovala, keď voči poškodenej použil slzotvorný sprej, namiesto toho, aby si prisadol do auta, ktoré bolo v tej chvíli už v plnej moci J. V.. O tomto závere podľa obvineného svedčí aj tá skutočnosť, že menovaný na hlavnom pojednávaní odmietol vypovedať, z akého dôvodu takto postupoval. Záver o excese K. R. možno podľa obvineného vyvodiť aj z toho, že J. V. upustil od ďalšieho protiprávneho konania po použití slzotvorného spreja, hoci v tom čase sedel v naštartovanom vozidle poškodenej a nemal problém s ním ujsť. Vyššie uvedené pochybnosti sú podľa názoru obvineného relevantné pre aplikáciu zásady in dubio pro reo.

Odvolací súd sa podľa obvineného v tomto konaní dopustil aj nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia, keď ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., a to i napriek tomu, že v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že neprihliadol na jeho predchádzajúce odsúdenia ako na prirážajúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h/ Tr. zák., pretože pokiaľ ide o tieto rozhodnutia, hľadá sa na neho, ako keby nebol odsúdený. Obvinený je toho názoru, že ak sa naňho hľadá, akoby nebol odsúdený, tak na túto okolnosť treba prihliadnuť aj pri jeho zaradení do ústavu na výkon trestu odňatia slobody. V zmysle uvedeného tak odvolací súd podľa obvineného nemal postupovať podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., ale podľa § 48 ods. ods. 2 písm. a/ Tr. zák., a teda ho mal zaradiť do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

V súlade s predloženou argumentáciou, obvinený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len ako „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) navrhol, aby zrušil rozsudok krajského súdu ako aj rozsudok

okresného súdu, vrátane všetkých ďalších rozhodnutí obsahovo nadväzujúcich na zrušené rozhodnutia, ak zmenou, ku ktorej by došlo ich zrušením, stratili podklad.

Na dovolanie obvineného reagovala Krajská prokuratúra Žilina podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 14. novembra 2017.

Prokurátor v predmetnom vyjadrení uviedol, že námietka právneho posúdenia skutku v tejto trestnej veci už raz bola preskúmaná dovolacím súdom, a síce na podklade dovolania obvineného Y. D., kedy najvyšší súd uznesením z 18. augusta 2016, sp. zn. 5 Tdo 45/2016, toto odmietol. V súvislosti so zaradením obvineného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody prokurátor poukázal na ustanovenie § 48 ods. 4 Tr. zák., v zmysle ktorého je súd oprávnený zaradiť páchateľa aj do ústavu na výkon trestu odňatia slobody iného stupňa, než do ktorého má byť zaradený, ak má so zreteľom na závažnosť činu a mieru narušenia páchateľa za to, že v ústave na výkon trestu iného stupňa bude jeho náprava lepšie zaručená. Trest, ktorý bol obvinenému uložený ako aj jeho výmera, Trestný zákon pripúšťa, a preto nemožno v danom prípade konštatovať naplnenie dovolacieho dôvodu či už podľa § 371 ods. 1 písm. h/ alebo podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

V zmysle uvedeného prokurátor Krajskej prokuratúry Žilina navrhol, aby najvyšší súd podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol dovolanie obvineného.

Samostatným podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 13. decembra 2017, sa k podanému dovolaniu vyjadril obvinený vlastným podaním, ktoré predstavuje jednak reakciu na vyjadrenie prokurátora, ale je zároveň doplnením uplatneného dovolania, ako uvádza sám obvinený, pre dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. h/, písm. i/, písm. j/, písm. k/, písm. l/ Tr. por. a § 374 ods. 3 Tr. por.

Predmetným podaním obvinený vo vzťahu k vyjadreniu prokurátora uviedol, že podanie dovolania obvineným D. nemôže byť dôvodom pre odopretie jeho práva na podanie dovolania v tejto veci. Obvinený v súvislosti s jeho zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody nespochybňuje právo súdu v zmysle § 48 ods. 4 Tr. zák., avšak poukazuje na skutočnosť, že v jeho prípade došlo k zaradeniu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák.

K porušeniu práva obvineného na obhajobu malo podľa jeho názoru dôjsť ešte pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia voči jeho osobe, keďže postupom orgánov činných v trestnom konaní mu malo byť znemožnené aktívne sa brániť. Úkony ako rekoznícia a previerka na mieste sa totiž uskutočnili bez jeho prítomnosti či prítomnosti jeho obhajcu. V tejto súvislosti obvinený poukázal na fakt, že záznam z uvedenej previerky je nekompletný. Obvinený ďalej spochybnil hodnovernosť a relevanciu svedka K. R., a to v nadväznosti na previerku na mieste činu ako aj na jeho svedeckú výpoveď ako takú. Podľa názoru obvineného svedok K. R. nemohol v tejto veci vypovedať ako spolupracujúci svedok. Podľa obvineného bolo aplikovanie ustanovenia § 205 ods. 1 Tr. por. na osobu K. R. protizákonné, keďže zo znenia skutku vyplýva, že sa spolupodieľal na organizovaní a realizácii lúpežného prepadnutia. Okresný súd podľa obvineného nepostupoval v súlade so zákonom, keď konštatoval oslabenie jeho výpovede z dôvodu, že pôvodne využil svoje ústavné právo nevypovedať. Uplatnenie tohto práva mu nemôže byť na škodu. Obvinený ďalej vytkol, že akýkoľvek svedkovia vypovedajúci v jeho prospech boli zo strany súdu „zdiskvalifikovaní“ len preto, že išlo o jemu blízke osoby. Súd obdobne postupoval aj vo vzťahu k svedkovi R. M.. Namiesto toho súd nekriticky pristúpil k hodnoteniu svedkov vypovedajúcich v jeho neprospech, a to najmä k výpovedi poškodenej a svedka K. R.. Obvinený ďalej poukázal na námietku zaujatosti podanú obhajcom spoluobvineného, JUDr. Jozefom Vánčom, voči predsedníčke senátu, o ktorej rozhodla samotná predsedníčka negatívnym spôsobom a následne vykonávala dokazovanie výlučne v neprospech obvinených. V tejto súvislosti obvinený poukázal na nesprávne závery okresného súdu vyplývajúce z výpovedí R. M. a K. K., že za svedkom M. tesne pred konaním hlavného pojednávania došiel K. K., ktorého v tom čase svedok M. nepoznal, aby pred súdom uviedol, že na chate bol ubytovaný len obvinený E. F..

Obvinený sa v závere svojho podania pripojil k textu dovolania podaného prostredníctvom obhajcu a zároveň navrhol najvyššiemu súdu rozhodnúť spôsobom v ňom uvedeným.

Najvyšší súd ako súd dovolací podľa § 377 Tr. por. v zmysle povinnosti vyplývajúcej mu z § 378 Tr. por. predbežne preskúmal dovolanie obvineného a nezistil taký dôvod, pre ktorý by ho bolo nevyhnutné odmietnuť z formálnych dôvodov uvedených v § 382 písm. a/, písm. b/ alebo písm. d/ až písm. f/ Tr. por. Na strane druhej však najvyšší súd dospel k záveru, že v dovolaní obvineného absentujú dôvody uvedené v § 371 ods. 1 Tr. por., a preto ho postupom podľa § 382 písm. c/ Tr. por. ako nedôvodné odmietol.

Úvodom, považuje najvyšší súd za vhodné poznamenať, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania podľa § 385 ods. 1 Tr. por., sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. (R 120/2012).

V zmysle uvedeného je tak za kvalitu podaného dovolania zodpovedný výlučne dovolateľ, ktorý svojim podaním určuje mantinely prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu. To znamená, že najvyšší súd nebude preberať jeho aktivitu a iniciatívne zisťovať ďalšie (v dovolaní neuvedené) chyby napadnutého rozhodnutia, alebo aj jemu predchádzajúceho konania, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov taxatívne uvedených v § 371 Tr. por.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je daný vtedy, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Účinné uplatnenie rozoberaného dovolacieho dôvodu pripúšťa dve alternatívy. Prvá umožňuje namietat nesprávnu právnu kvalifikáciu a druhá dovolateľa oprávňuje uplatniť výhradu nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. Naproti tomu znenie vety za bodkočiarkou konzekventne vyjadruje, že týmto dovolacím dôvodom sa nemožno domáhať revízie skutkových zistení, čo znamená, že dovolací súd je zásadne viazaný skutkovým stavom (ako je uvedený v napadnutom rozhodnutí), ku ktorému dospeli vo veci nižšie konajúce súdy. Najvyšší súd na podklade dovolania obvineného či generálneho prokurátora, teda nemôže preskúmať správnosť zisteného skutku a postup, akým konajúce súdy hodnotili dôkazy, pretože táto činnosť je vždy založená na aplikácii procesných ustanovení, nie hmotnoprávnych (viď R 57/2007, ZSP 46/2013, R 47/2014).

Vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutku najvyšší súd pripomína, že objektívnym znakom konania organizovanej skupiny je naplnenie všetkých náležitostí činu uvedeného v príslušnom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona spoločným konaním, ktoré môže byť súčasné alebo postupné. Medzi členmi organizovanej skupiny ako spolupáchateľmi je výslovne alebo konkludentne rozdelené naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, najmä konania, pričom je možné, že každý vykoná konanie, ktoré by samo osebe bolo trestným činom, alebo je možné, že si úlohy rozdelia tak, že ich aktivita iba vo svojom súhrne vyvolá naplnenie všetkých znakov trestného činu. Nevyžaduje sa pritom, aby konanie členov organizovanej skupiny ako spolupáchateľov bolo rovnocennej povahy a stačí, ak trestná činnosť vo svojom súhrne predstavuje konanie napĺňajúce príslušné ustanovenie Trestného zákona. K naplneniu pojmu organizovanej skupiny teda nie je potrebné, aby sa všetci jej členovia zúčastnili na trestnej činnosti rovnakou mierou, ale postačuje i čiastočné prispenie, hoci aj v podriadenej úlohe, pokiaľ je uskutočnené s rovnakým úmyslom ako činnosť ostatných páchatel'ov a je tak objektívne i subjektívne zložkou konania (deja), tvoriaceho vo svojom celku trestné konanie napĺňajúce všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu.

Ak teda obvinený dovolanie zakladá na tvrdení, že K. R. vybočil z vopred uzavretej vzájomnej dohody o nepoužití násillia v úmysle zmocnenia sa finančných prostriedkov poškodenej, poukazujúc pritom na svedeckú výpoveď samotného K. R. a poškodenej PhDr. E. M., tak najvyšší súd k tomu uvádza, že ide o námietku vyslovene skutkovú, stojacu celkom mimo obsahového rámca dovolacieho dôvodu v zmysle

§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Zo skutku, ktorý ustálil okresný súd, v nezmenenej podobe prevzal krajský súd, a ktorým je dovolací súd striktne viazaný, totiž jednoznačne vyplýva, že páchatelia, vrátane obvineného E. F., boli o spôsobe vykonania trestného činu vopred dohodnutí, postupovali koordinovane a plánovane, pričom dobre vedeli, že použitím násilia - slzotvorného spreja K. R. voči poškodenej dôjde k ochromeniu jej reaktívnych možností, a teda jej pokusu o zabránenie lúpeže, ktorou sa mali v úmysle zmocniť finančnej hotovosti, ktorú poškodená prevádzala.

Dovolací súd preto dochádza k záveru, že právna kvalifikácia stíhaného trestného činu ako zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/, písm. i/ Tr. zák., v plnej miere zodpovedá skutkovej vete (zistenému skutku) uvedenej v rozsudku okresného súdu.

Na adresu prípadnej aplikácie zásady in dubio pro reo najvyšší súd dodáva, že podstata tejto námietky je tiež založená na spochybňovaní procesu hodnotenia dôkazov, vyplýva z princípu prezumpcie neviny, má výlučne procesný charakter - viaže sa len k zisteniu skutkového stavu, a preto (jej uplatnením či neuplatnením súdom v konkrétnej trestnej veci) nie je spôsobilá naplniť zvolený, ale ani žiaden iný dovolací dôvod uvedený v prvom odseku § 371 Tr. por. (porovnaj s uzneseniami najvyššieho súdu z 15. júna 2010, sp. zn. 2 Tdo 18/2010; z 1. júla 2013, sp. zn. 2 Tdo 15/2013; z 9. septembra 2015, sp. zn. 3 Tdo 47/2015; z 28. novembra 2018, sp. zn. 6 Tdo 74/2017; z 30. januára 2019, sp. zn. 6 Tdo 82/2017).

Vo vzťahu k druhej uplatnenej námietke najvyšší súd uvádza, že nesprávne zaradenie obvineného do výkonu trestu odňatia slobody podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. by vo všeobecnosti mohlo naplniť atribúty dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., avšak v konkrétnom prípade bol obvinený uznesením Okresného súdu Banská Bystrica z 20. júna 2018, sp. zn. 5Nt/40/2018, právoplatným toho istého dňa, preradený podľa § 411 ods. 1 Tr. por. na ďalší výkon trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Žilina z 2. apríla 2015, sp. zn. 36Tk/1/2014, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 23. septembra 2015, sp. zn. 2To/46/2015, vo výmere 7 rokov a 6 mesiacov, z ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Námietka nesprávneho zaradenia obvineného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. por. tak v súčasnosti už nie je spôsobilá zásadne ovplyvniť postavenie obvineného, a preto na ňu s ohľadom na ustanovenie § 371 ods. 5 Tr. por. nemožno prihliadnuť. Podľa naposledy uvedeného ustanovenia totiž dôvody podľa odseku 1 písm. i/ a podľa odseku 3 (§ 371 Tr. por.) nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Pokiaľ ide o podanie spísané výhradne obvineným, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 13. decembra 2017, tak k tomu najvyšší súd uvádza, že nespĺňa kvalitatívne kritérium požadované ustanovením § 373 ods. 1 Tr. por., v zmysle ktorého môže obvinený podať dovolanie (analogicky aj akékoľvek iné podanie) len prostredníctvom obhajcu. Z obsahu trestného spisu vyplýva, že obvinený obhajcu o tomto podaní žiadnym spôsobom neinformoval, v dôsledku čoho obhajca obvineného sa s týmto podaním neoboznámil a nezaujal k nemu žiadne stanovisko. Najvyšší súd viazaný nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 21. januára 2010, sp. zn. IV. ÚS 305/09, však pri rozhodovaní o predložení dovolaní, prihliadol aj na obsah predmetného podania.

Ako to najvyšší súd už čiastočne uviedol vyššie, žiaden z dovolacích dôvodov taxatívne vymedzených v § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. n/ Tr. por. neumožňuje dovolateľovi účinne namietať skutkové zistenia, ku ktorým dospeli nižšie konajúce súdy. Dovolací súd, ako súd tretej inštancie, na podklade dovolania obvineného, nie je oprávnený opätovne preskúmať dôkaznú situáciu, a teda svojou činnosťou vstupovať do skutkových zistení, ku ktorým dospeli nižšie súdy. V zmysle uvedeného, namietanie rozsahu vykonaného dokazovania, či nesúhlas s jeho hodnotením, nenapĺňa zákonné atribúty žiadneho z prípustných dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. (viď ZSP 21/2010, R 7/2011, ZSP

16/2013, R 14/2015).

V tomto kontexte dovolací súd nemohol priznať žiadnu relevanciu tvrdeniam obvineného, ktorými nesúhlasí s tým, akú dôkaznú silu pripísali nižšie konajúce súdy jednotlivým svedeckým výpovediam, vrátane toho, ako súd pristúpil k hodnoteniu výpovede samotného obvineného či k rozporom vo výpovedi svedka K. R. a poškodenej. Za irelevantnú z pohľadu dovolacieho konania treba vyhodnotiť aj výhradu spočívajúcu v rozsahu vykonaného dokazovania.

Najvyšší súd ďalej poukazuje na argumentáciu nižších súdov (v rozsudku okresného súdu na stranách 6-7, 14-15, 18-19, 21 a v rozsudku krajského súdu na strane 16), z ktorej aj podľa názoru dovolacieho súdu jednoznačne vyplýva zákonnosť previerky výpovede na mieste činu vykonanej s K. R., ako aj rekognície osôb vykonanej s menovaným. Žiada sa zvýrazniť, že predmetné dôkazy boli vykonané po začatí trestného stíhania, a preto aj v zmysle judikatúry najvyššieho súdu, sú plne použiteľné pre účely trestného konania a môže o ne byť opretá obžaloba (R 30/2010).

Pokiaľ ide námietky zaujatosti vznášané obhajcom obvineného Y. D. aj voči predsedníčke senátu okresného súdu, tak k týmto sa vyjadril najvyšší súd v uznesení z 18. augusta 2016, sp. zn. 5 Tdo 45/2016, ktorým bolo rozhodnuté o samostatnom dovolaní tohto obvineného. Najvyšší súd v označenom uznesení jasne uviedol, že o všetkých námietkach zaujatosti, resp. návrhoch obvineného na odňatie a prikázanie veci bolo rozhodnuté v súlade s Trestným poriadkom. Nespokojnosť obvineného s rozhodnutiami, bez zistenia porušenia zákona, nezakladá uvedený dovolací dôvod (podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por.). Vychádzajúc z citovaného tak tvrdenie obvineného o zaujatom vedení dokazovania predsedníčkou senátu okresného súdu, stráca na opodstatnení. Najvyšší súd v tejto súvislosti dovolateľovi opätovne pripomína, že nesúhlas s tým, ako nižšie konajúce súdy viedli dokazovanie a ako hodnotili vykonané dôkazy, nezakladá žiaden z prípustných dovolacích dôvodov v zmysle § 371 Tr. por.

Neobstojí ani námietka obvineného, že v prípade K. R. ide o nezákonného svedka pre porušenie § 205 Tr. por. o dočasnom odložení vznesenia obvinenia, keďže podľa mienky obvineného, ide v tejto osobe o jedného z organizátorov trestného činu (skutku). V tomto prípade ide zo strany obvineného o nesprávny výklad naposledy uvedeného ustanovenia s ohľadom na skutkový stav posudzovanej veci, a síce z dôvodu, že voči K. R. nebolo vznesené obvinenie, a preto z formálneho hľadiska o ňom nemožno uvažovať ako o obvinenom, tobôž nie ako o jednom z organizátorov trestného činu. Z obsahu trestného spisu (č. l. 41-44) jednoznačne vyplýva, že K. R., čo by jeden z podozrivých v tejto veci, bol vypočutý v procesnom postavení svedka až po tom, čo došlo k vyhotoveniu záznamu o dočasnom odložení vznesenia obvinenia policajtom s predchádzajúcim súhlasom prokurátora podľa § 205 ods. 1, ods. 2 Tr. por., a teda celkom v súlade so zákonom (viď R 53/2013). V procesnom postavení svedka bola s menovaným vykonaná i rekognícia osoby obvineného dňa 15. júla 2014 (č. l. 182-192) a tiež previerka výpovede na mieste dňa 17. júla 2014 (č. l. 210-225).

Najvyšší súd na neverejnom zasadnutí nariadenom podľa § 381 Tr. por. dovolanie obvineného odmietol podľa § 382 písm. c/ Tr. por., keďže je zjavné, že v posudzovanom prípade nie sú dané uplatnené dôvody dovolania, ako je uvedené vyššie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.